

Засновник –
Верховна Рада України

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО

Редакційна колегія:
Віктор КОРНІЮК,
Лариса СЕВЕРЕНЧУК, Юрій АРТЕМЕНКО,
Олександр БАНДУРКА, Іван БОКИЙ,
Степан ГАВРИШ, Віктор ГРАБ,
Юлій ЮФФЕ, Віктор КИРИЛЛОВ,
Олександр КОПИЛЕНКО, Анатолій МАТВІЄНКО,
Павло МАТВІЄНКО, Анатолій МАЦЮК,
Микола МЕЛЬНИК, Борис ОЛІЙНИК,
Сергій ПРАВДЕНКО, Анатолій СЕЛІВАНОВ,
Лесь (Леонід) ТАНОК, Віктор ТАРАН (Терен)

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО – 235-81-55

Приміальня:
Любов САЛЮК – 235-79-58

Заступник головного редактора

Віктор КОРНІЮК – 272-46-30

Відповідальний секретар

Лариса СЕВЕРЕНЧУК – 235-79-53

Головний бухгалтер Ірина КИСІЛЬ

Жанна СИМОНЕНКО – 235-79-58

Відділ з висвітлення питань

парламентської діяльності:

Микола БІЛОКОПИТОВ – 235-79-55,

Валентин КОВАЛЬСЬКИЙ,

Олексій СИЩУК – 235-79-52,

Юлія ЦИРФА – 235-79-55

Олександр ДЕМСЬКИЙ

Відділ соціально-економічної політики

та правового забезпечення:

Олександр МАЛІЄНКО – 235-81-56,

Світлана ФІЛОНЕНКО – 235-79-55

Відділ гуманітарної політики:

Завідувач Ольга КЛЕЙМЕНОВА – 235-79-52,

Лучія ПУЗИКОВА, Лариса МАРЧУК,

Микола СЛАВИНСЬКИЙ, Євген ТИЩУК

Літературні редактори: Олена ЧОПОВСЬКА,

Валентина НЕСЛУЖЕНКО – 235-79-60,

Наталка СЕМИВОЛОС – 235-79-53

Реклама та передплата:

Віра ПРАВИНА – 272-46-23,

Сергій ДУБРОВІН – 234-68-30

Дизайн – Ольга ПРОКОПЧУК – 235-81-56

Верстка – Анна СЕРДЕЧНА – 235-81-56,

Наталія РЕПЕЦЬКА,

Сергій УСЕНКО – 235-79-60

Підтримка сайта –

Євген СИНЕЛЬНИКОВ – 235-81-56,

Олексій ЛОЗИНСЬКИЙ, Діана ТОКОВЕНКО

04053, Київ-53,

пров. Несторівський, 4

E-mail: mail@viche.info

E-mail: viche@rada.gov.ua

www.viche.info

Підготовку та випуск у світ журналу «Віче»

за дорученням засновника здійснює редакція.

© Віче, 2012.

Свідчення про державну реєстрацію друкованого

засобу масової інформації КВ № 570 від 05.04.1994.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

І залишає за собою право на редагування,

опублікування наданих авторами творів та сплату

авторського гонорару. Рукописи не рецензуються

і не повертаються.

При передруку посилання на «Віче» обов'язкове.

Відповідальність за зміст і достовірність

рекламних оголошень несуть рекламодавці.

«R» – матеріали, які друкуються на правах реклами

Підписано до друку 04.05.2012.

Формат 64x90/8.

Папір крейдований.

Друк офсетний.

Ум. друк. арк. 9,3.

Зам. №368. Тираж 3100 прим.

Ціна договірна.

Набрано і зверстано на комп'ютерному

комплексі редакції журналу «Віче».

Надруковано з готового оригінал-макета

і ТОВ «Інтертехнологія Принт»

03680, м. Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Свідчення про державну реєстрацію

№ 250290 від 10.06.2009 р.

Журнал «Віче» читають у Верховній Раді та її комітетах, адміністрації Президента України, Кабінеті Міністрів України, Держтелерадіо. Він також надходить до бібліотек Конгресу США та Ради Європи, до Книжкової палати України, Національної бібліотеки України імені В. Вернадського, Національної парламентської, Державної науково-технічної, Державної бібліотеки для юнацтва, Державної науково-педагогічної, Центральної імені М. Островського.

Передплатний індекс – 74254.

Ювілей – як сигнал червоного на світлофорі: зупинись і поглянь довкола, куди йдеш, навіщо. А для творчої особистості, такої, як львівський митець і дизайнер Роман Дмитрик, це можливість поділитися зі світом духовними плодами своєї праці. З цієї нагоди у Львівській національній галереї мистецтв відкрито виставку Романа Дмитрика. Вона так само багатогранна, як і його світогляд.

Митець-алхімік.

Світло крізь скло, світ крізь колір

Лариса МАРЧУК,
Львів

Бути львів'янином – бути паном

Роман Дмитрик належить до тих мешканців Львова, котрі створюють місту позитивний імідж висококультурного та європейського. Спосіб мислення і життя митця чітко проглядає навіть при короткому з ним знайомстві. Якось я попросила Романа показати місто моїм колегам – київським і московським журналістам. Гості були вражені феноменом цього львів'янина. «Це справжній львівський пан (у значенні «господин»), сам собі господар із почуттям власної гідності й поваги до кожного», – сказали вони. Бо Роман з коргори тих львів'ян, харизма яких голограмно відображає Львів із його історією, традиціями, культурою. Здається, він володіє тим таємничим кодом Львова, що приваблює й захоплює всіх людей у всі часи.

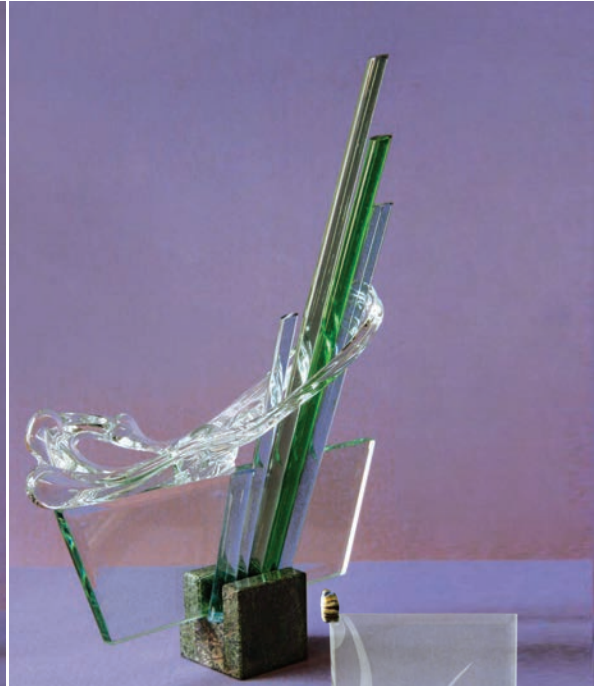
Виявляється, все просто: варто лише вибудувати у своїй душі гармонійне співіснування двох понять – львів'янина та митця і впродовж життя реалізувати свої задуми. І тоді в тобі завжди житиме той львівський хлопчисько, який бігав замаяними черемою й бузком околицями Львова, де було чимало дивовижних кам'яниць, таких собі маленьких палацівчиків, це можна вилізти на стару австрійську водонапірну вежу і милуватися смагдавою зеленню, в якій потопали казкові вілли, чи лазити по дуллах, щоб краще розгледіти білок...

– Бог любить людину, це я вже знаю з власного життєвого досвіду, – каже Роман Дмитрик. – І тоді інтуїтивно відчував цей захист, котрий сприймав як уседозволеність, і тому

був нестриманим у своїх юнацьких забаганках. Коли ж тебе на поворотах життя заносить, то Господь тебе блокує в різний спосіб. Ось тоді важливо прийняти ситуацію належно і не нарікати на долю, а постійно слухати Його та робити правильний вибір.

Гутник і його палітра

Коли Роман Дмитрик у 18 років пішов працювати на Львівську кераміко-скульптурну фабрику до найвідоміших львівських гутників, почувався найщасливішою людиною. Юнак навчався у славетного майстра Романа Жука, який (у прямому значенні слова) народився біля гутної печі й володів такими таємницями, котрі не кожному доступні. У 80-ті роки львівська гутна школа славилася на всьому пострадянському просторі. Тоді зародився і перший Міжнародний форум гутного скла, організований знайомим митцем Андрієм Бокотеєм, що й нині збирає найвідоміших склярів світу. Творчість Романа гартував вогонь львівської гуті. З фабрики здібного учня скерували на навчання до Львівської академії мистецтв, він і тут мав хороших учителів – Богдана Галицького та Андрія Бокотея. Після навчання побував на літній практиці у «Європейському центрі скла» у Франції. Потім відвідав знаменитий завод «Баккара», ознайомився з лекцією скла в Луврі, творчими майстернями найвідоміших французьких художників, серед яких був Ян Зорічак, брав участь у виставках у Познані (Польща). Згодом виникло бажання вийти з полону ужиткового мистецтва, бо він його переріс і як митець мав великі амбіції. Відтак захопився

широкою палітрою можливостей технологічних процесів, котрі для нього відкрило гутне скло. Втілив сміливий артпроект зі скла у техніці термоформажу. Незмінний організатор і президент міжнародних форумів гутного скла академік Андрій Бокотей сказав: «Романа Дмитрика не зупиняють жодні техніко-технологічні труднощі. Його композиції позначені глибиною поетичного розкриття можливостей скла в найрізноманітніших знаково-асоціативних проєкціях».

Творча особистість Романа Дмитрика завжди викликала зацікавленість у критиків від мистецтва. Знаний мистецтвознавець, президент Української секції Міжнародної асоціації арткритиків AICA під егідою ЮНЕСКО Зоя Чегусова не раз зазначала новаторський підхід художника-скляра до кожного свого творіння. А член-кореспондент АН України, професор Львівської академії мистецтв Галина Стельмашук присвятила не одну статтю «мистецьким розбіркам» творчої палітри Романа Дмитрика. В одній із них вона пише:

«Мабуть, найуспішнішою галуззю для нього є художнє скло, яким займається вже 30 років. Упродовж усього творчого періоду стилістика художника постійно еволюціонувала, трансформувалася, набирала ваги і довершеності. За цей час у своїй творчості він вигартував у вогні понад тисячу творів, які експонувалися на багатьох престижних виставках. Значну частину його доробку становлять твори монументальної об'ємно-просторової пластики, виконані для приватних і громадських інтер'єрів, які в кожному випадку збагачують і вдаю доповнюють інтер'єр, роблять його вагомим, наповнюють його функціонування індивідуальним забарвленням, у якому органічно поєднуються технологічність та естетичність. Така естетичність притаманна для Романа Дмитрика як художника, так і людини. Вона є особливістю його світогля-

ду, творчості та стилем його життя. Він завжди вражає допитливістю, пошуком, нестандартним мисленням, прагненням дійти до суті, а в поведженні – він сама обов'язковість».

Міст перемін

Роман, як істинний львів'янин, полюбляє посидіти за кавою у колі друзів, колег, приятелів. Він – творча особистість, яка постійно аналізує, роздумує, бачить свої помилки і не агресує, не скиглить, а робить те, що може зробити якісно. Сьогодні Роман Дмитрик активно працює як дизайнер інтер'єрів у співаторстві з відомою мисткинею в галузі декоративно-прикладного мистецтва Мартою Суханею. Це союз митців, що творить гармонію світла в інтер'єрах вілл, готелів, квартир, кав'ярень, офісів. Використання композиційних творів зі скла в оздобленні різних за призначенням помешкань вибудовує повногранний світ комфорту, який благотратно впливає на людину. І це той життєдайний позитив, котрий, вносить у буття митець, прагнучи реалізувати свої таланти. А талантів у Романа Дмитрика кілька. Він навіть спробував себе на ниві критика від мистецтва: був оглядачем елітарного московського мистецького видання. Коли я про це дізналася, попросила його написати кілька рядків про самого себе. І він погодився.

«У сучасній країні, яка заражена маніакальним вірусом «мати все і зараз», у період контрольного хаосу, я намагаюсь зробити правильний усвідомлений вибір між філософією «Мати чи Бути». Завдячуючи оточенню цікавих людей та Божому провидінню, я знайшов у собі сили відбутися як особистість. Я не маю посад, звань та маєтків і стараюсь залишитися людиною, громадянином, митцем.

Я – артист майбутнього, глибоко закорінений у традиції минулого, слабо рефлектую на по-

дії сьогодення та опосередковано виконую роль «мосту перемін» між минулим і майбутнім. Розуміючи, що буду знесений невблаганним потоком ЧАСУ, докладую максимум зусиль, щоб уламки мого «мосту перемін» винесли на берег майбутнього і нащадки могли використати їх у реставрації мозаїки сучасності».

Роман Дмитрик про свою ювілейну виставку

Виставка не являє собою традиційної ретроспективи, вона репрезентує теперішній стан мистецьких пошуків. Експозиція складається з двох розділів: скульптура в склі та графіка. Кожен із виставлених творів відповідає одному рокові. П'ятдесят творів – п'ятдесят років. Двадцять кольорових ксилографічних естампів символізують ранній період, коли я мріяв стати художником. Графічний ряд представлений двома серіями робіт: «Околиці древнього Львова» та «Львів, котрий зникає». Тридцять скляних скульптур відображають роки, тісно пов'язані з моїми естетичними пошуками в алхімії скла. Основу скляних скульптур становить нова серія робіт під загальною назвою «Мутації». Її на виставці органічно доповнюють тільки шість творів із попередніх серій. Вперше у Львові в такій кількості та якості експонуються твори, виконані в жанрі студійного скла.

